

31. nedeľa v období cez rok B

Mk 12, 28n – 34

31. október 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Téma dnešného evanjelia sa zdá byť blízka každému - každý človek túži po láske, dobrom spolunažívaní s ostatnými. Láska je pre nás kresťanov aj cestou za božím kráľovstvom. Zdá sa, že o láske už všetko muselo byť povedané, že už nič nové k tejto téme nemožno dodať.

Podobné rozpaky vzbudzovala aj otázka zákonníka Ježišovi - ktoré prikázanie je najdôležitejšie. Zákonníci sa profesionálne zaoberali otázkami viery, museli teda sami vedieť, na čom stojí viera Izraela, ktoré prikázanie je prvé zo všetkých. Zákonník mal vedieť, že láska k Bohu sa ani celkom dobre nedá zahrnúť medzi prikázania, predstavuje skôr základ, podmienku možnosti viery. Bez lásky k Bohu nie je možné plniť ostatné jeho požiadavky, skutky viery. V reakcii na Ježišovu odpoveď zákonník správne doplnil, že láska k Bohu je niečo, čo presahuje všetky naše modlitby, obety, všetky vonkajšie skutky viery, nech by boli akokoľvek dokonalé a slávnostné. Ježiš vo svojej odpovedi zákonníkovi citoval formulu vyžadujúcu, aby Boh bol na prvom mieste v živote. Tú poznal každý Izraelita veľmi dobre – modlil sa ju každý deň – podobne ako my kresťania sa modlíme Otčenáš. Formula „Šem Izrael – počuj Izrael, náš Boh je jediný Pán“ predstavuje aj základnú modlitbu Izraela, pozná ju každý Izraelita. Ona pripomína, že Boh je našim jediným Pánom.

Ježiš ako učiteľ božieho zákona neuspokojil s citovaním textu Starého zákona, ale vysvetlil ho novým spôsobom. Je prirodzené, že ak vnímame božiu lásku, starostlivosť smerom k nám, našou odpoveďou bude láska k Bohu.

Ale Ježiš ide ešte ďalej. Pripomína, že nie sme len objektom a subjektom lásky. To by ešte neprestavovalo tú lásku, ktorá charakterizuje Boha. Ježiš hovorí, že Božia láska samotná sa má stať základom nášho života - nášho myslenia, nášho cítenia, nášho konania. Božia láska sa má stať priestorom, v ktorom žijeme, hýbeme sa a sme. Božia láska nás má premeniť, Boh má vstúpiť do nášho života. Láska vo svojej nepodmienej podobe – ako ju poznajú rodičia voči svojim deťom. To nie je ľahké a v mnohých situáciách to nedokážeme, rovnako na to často zabúdame. Ale možnosť bytostného sa priblíženia k Bohu, ktorý má rád každého rovnako bez rozdielu – tú nám ukázal samotný Ježiš. On nezlorečil ani vtedy, keď mu zlorečili. Nepreklínal, nesľuboval pomstu vtedy, keď ho pribíjali na kríž. Ukázal, že je možné mať účasť na láske, ktorou Boh miloval človeka, mať podiel na Božej láske: ukázal to svojim životom, svojim príkladom. K podobnej ceste vyzval aj nás. Nie je táto jeho výzva nad naše sily? Iste nebudeme v jej plnení takí dokonalí ako Ježiš. Ak ale túto výzvu vzdáme, zostane pre nás už len cesta vonkajších obiet, vonkajškoveho náboženstva.

Ešte k jednej myšlienke nás nabáda dnešné evanjelium. Izraelitom výzva Počuj Izrael pripomína nielen jediného Boha – ale aj vzájomné spoločenstvo. Nehovorí o mojom Bohu, ale o našom Bohu – o Bohu, ktorý z Izraela vytvára jeden boží ľud. Preto Ježiš hneď k láske k Bohu pridáva aj lásku k druhým ľuďom. Ani my kresťania sa nehlásime k Bohu osamote – ale spolu. Aj my tvoríme jeden boží ľud – spolu – s ostatnými ľuďmi. Naša základná kresťanská modlitba Otčenáš (obdoba židovského Šem Izrael – Počuj Izrael) znie Otče nás - nie Otec môj. Modlíme sa ju v množnom čísle – spolu s ostatnými kresťanmi, modlíme sa ju v mene všetkých ľudí. Prosíme o každodenný chlieb

nielen pre seba, ale pre tých, ktorí ho nemajú. V Otčenáši prosíme o odpustenie pre všetkých, za správnu cestu pre všetkých – nielen pre mňa, nielen pre spravodlivých, ale aj pre tých, ktorí už pochybili. Iste je dôležité usilovať sa o dobrý život, usilovať sa o plnosť spásy. Ale nemali by sme pritom myslieť len sami na seba. Spása je ozajstnou spásou vtedy, ak vieme do nej zahrnúť aj ostatných, keď ju chceme dosiahnuť spolu s inými - nielen izolovane. Len ak ju zakusujeme ako spásu božieho ľudu, teda aj tých druhých, vtedy sa jedná o spásu v plnosti.

Pokúsme priblížiť sa k Bohu a druhým ľuďom vzťahom, ktorý nám Ježiš ukázal – cez nepodmienený vzťah lásky. Vzťahom, ktorý je boží svojou podstatou – lebo on vyjadruje Boha. Pritom nepôjde len o našu ľudskú odplatu voči Bohu, o naše revanšovanie sa, skôr to má byť pokus o naplnenie nášho života, jeho zmyslu.

Viera nám pripomína, že sme stvorení na boží obraz. Ak teda láska patri k Bohu bytostne, nech nechýba ani v našich srdciach, v našich kresťanských bytostiach.

Viliam Arbet